

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Ἐν Ἀθήναις φρ. 10—Ἐν δὲ ταῖς ἑκαρχίαις φρ. 12.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φράγμα 20.

Περίδρομος

Τα ζεύγη

Χαρακτήρ εις μέρη δύο

εφ. *Ραμπαγάς*, Αθήνα

26 Απριλίου 1881, σ. 3-8

ΤΑ ΖΕΥΓΗ

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΩ

ΜΕΡΟΣ Α'.

ΕΝ ΤΗ ΜΝΗΣΤΕΙΑΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΕΤΡΟΣ μνηστήρ τῆς		ΕΛΙΖΑ ἀδελφή τῆς
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ		ΚΥΡΑ ΜΑΡΙΑ ὑπηρέτρια

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἴθουσαν ἐν τῷ μέσῳ τράπεζα ὡσειδῆς, παρὰ τῇ ὀποῖα κάθηται ἡ Ἐλίζα ἀρωσιωμένη ἐντελῶς εἰς τὸ κέντημά τῆς. Ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἡ Ἑλληνικὴ φέρουσα θαλασσόχρουν φόρεμα, παρατηρεῖ μειδιῶσα τὸν ἀπέναντι αὐτῆς πλησιέστατα ἐπὶ ἰδωλίῳ καθήμενον Πέτρον ἀνεύζοντα τὴν ὄρσφην ἐν ρεμβασμῷ. Πλησίον τῆς Ἑλληνικῆς εὐρίσκεται φύλλον «Ραμπαγᾶ» ἡ Ἑλληνικὴ ἀποκόπτει ἀθουρόσως τεμάχιον ἐξ αὐτοῦ, τὸ περιτυλίσσει εἰς σχῆμα σφαιροῖδιου καὶ τὸ ρίπτει καγχάζουσα εἰς τὴν ρίψα τοῦ Πέτρου, ὅστις ἀναπηδᾷ μικρὸν ὡς ἀρπυνοισθεῖς.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ (τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὴν δεξιάν). Συνητούργα σου.

ΠΕΤΡΟΣ (σφίγγων τὴν προτεινομένην χεῖρα). Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν ἐκοιμούμουν . . . ἐρρέμβαζα.

ΕΛΛ. Δηλαδή ἐκοιμούσουν μὲ ἀνοικτὰ μάτια, ἐνῶ εἶσαι πλησίον μου ἴσως σοῦ χρησιμεύω ὡς ὑπνωτικόν.

ΠΕΤΡ. Ἔχεις λάθος, Ἑλληνική μου, ἢ μάλλον σκοπίμως συγχίζεις τὰ πράγματα. Ἐστὼ ὁ ρεμβασμὸς εἶναι ὕπνος μὲ ἀνοικτὰ μάτια, ἀλλ' ἂν τὸν ὕπνον μὰς φέρει ἢ κόπωσης, ἢ ἀηδίας, τὸν ρεμβασμὸν ἀπεναντίας μὰς φέρει ἢ χαρὰ, ἢ ἐκστασις. ρεμβάζομεν πλησίον τῆς θαλάσσης, ὑπὸ τὰ ἄστρα, πρὸ τῶν ἀνθέων καὶ εἶναι θαλάσση ἢ ἐσθῆς σου, οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἀστέρες, αἱ χεῖρές σου κρίνα . . .

ΕΛΛ. (ραβίζουσα αὐτὸν ἐλαφρῶς εἰς τὸ στόμα). Κρίνα 'ποῦ δέρνουν' δηλαδή νέον εἶδος μὴ ἀναφερθῆμεν εἰς κάμιν ἄλλην βοτανικὴν τοῦ κόσμου, παρὰ μόνον εἰς τὴν ἰδικὴν σου. Νὰ σοῦ εἰπῶ κᾶτι, Πέτρε, θὰ θυμώσης;

ΠΕΤΡ. Θὰ θυμώσω μόνον ἂν μοῦ εἴπῃς ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷς.

ΕΛΛ. "Α, μπᾶ! σ' ἀγαπῶ, ἀλλὰ—νὰ μὴ θυμώσης—εἶσαι ἴλιγο μὰ πολὺ ἴλιγο ἀ-ν-ό-η-τος.

ΠΕΤΡ. (γελῶν). Αὐτό; . . . Θὰ ἐθύμωνα ἴσως ἐὰν μοῦ ἔλεγες τὸ ἐναντίον.

ΕΛΛ. (μετὰ μικρὰν σιωπὴν). Κεὶ δὲν ἔμποροῦμε νὰ μάθωμεν τί ἦτο τὸ ἀντικείμενον τοῦ ρεμβασμοῦ σου; Μήπως τίποτε ἀναμνήσεις παλαιῶν ἐρώτων; ποτε.

ΠΕΤ. Σοῦ εἶπα πολλάκις ὅτι δὲν ἠγάπησα σπουδαίως ἕνα.

ΕΛΛ. Αὐτὸ δὲ τὸ εἶπες ἀπὸ φόβου μὴ ζηλεύσω. Ἔργον νοικ σου, Πέτρε, ἡ ζηλοτυπία μου δὲν ἔχει ὀπισθεν δύνανται . . . λέγε!

ΠΕΤΡ. Σοῦ λέγω, τιμῶς, Ἐλπινίκη, ὅτι ποτὲ μου—
ννοῶ πρὶν ἰδῶ σέ—ποτὲ μου δὲν ἠγάπησα σπυριδαίως·
τρέλλαις μάλιστα, ἀλλὰ ἔρωσ κάπως βαθύς ποτὲ δὲν
μοῦ συνεβῆ.

ΕΛΠ. Καὶ ὅμως ἂν ἦτο δυνατόν νὰ σκαλίσω τὰ συρτά-
ρικ σου, ποιὸς ξεύρει, πόσα ξηρὰ ἀνθη καὶ γραμματάκια
καὶ πλεξίδες θὰ εὕρισκα φυλαγμένα.

ΠΕΤΡ. Νὰ σοῦ εἰπῶ, πουλί μου, εἶμαι ὀλίγον ἀνόητος,
ναὶ, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ στοιχεῖον αὐτὸ εἶμαι Σωκράτης.
Εἶναι πολλοὶ, μάλιστα, οἱ ὅποιοι ἅμα εἴβουν ὀλίγον ἔς τὸν
κόσμον, ἅμα ἀρχίσουν ὀλίγον κόρτε, πρῶτα, πρῶτα θὰ
ἀγοράσουν ἓνα καλὸ πορτοφόλι. Τὸ πορτοφόλι αὐτὸ εἶναι
ἡ ἀγία λειψανοθήκη τῶν ἐρώτων των· ἅμα ὀλίγον σχετι-
σθοῦν μαζὶ σου, εἴσω τὸ πορτοφόλι! Καὶ ἀρχίζει ἡ διή-
γησις ἡ ἀφορῶσα κλωνίον ἐλαίας ἢ τεμάχιον ταινίας ρυ-
παρὸν ἢ γραμματίον ἀνορθόγραφον, ἀρχόμενον διὰ τῆς
προσφωνήσεως, τῆς γελοιοδεστατῆς ἐκείνης προσφωνή-
σεως γυναικὸς πρὸς ἄνδρα: Ἄγγελέ μου!!

ΕΛΠ. Κρίμα ποῦ γράφεις καὶ στίχους καυμένε! Καὶ
ὅμως δὲν σὲ πιστεύω, ἤθελα νὰ ψάξω μόνη μου.

ΠΕΤΡ. Καὶ πρέπει νὰ ἦναι ἀπαραιτήτως γελοῖος ἢ νὰ
ἐπιζητῆ νὰ γίνεταί γελοῖος ὁ γράφων στίχους. Ἀπεναν-
τίας ὅταν τις γράφῃ στίχους πρέπει νὰ ἦναι ἐραστής τοῦ
καλοῦ, τοῦ ὠραίου, καὶ ὅχι τοῦ μωροῦ καὶ τοῦ γελοίου.
Ἐκτὸς τούτου, ἄνθρωπος ὀλίγον μόνον ἀνεπτυγμένος, δὲν
καταδέχεται, ἀηδιᾷ τὰ ταπεινὰ ταῦτα. Γνωρίζεις πό-
σον σὲ ἀγαπῶ, καὶ ὅμως τὰ δῶρα, τὰ ὅποια μοῦ ἔχεις

δώσει, δὲν βρύνουν δι' ἐμέ, ὅσον δι' ἄλλον τινὰ θὰ ἐβά-
ρυνον. Ἀγαπῶ σέ, μόνον σέ· ὅλα αὐτὰ μοῦ φαίνονται με-
σιτεῖται περιτταί, ἐτι πλέον ἢ περιτταί μεσιτεῖται φορτι-
καί, διότι ἔχουν τὴν ἀξίωσιν νὰ αὐξήσουν τὴν πρὸς σὲ
ἀγάπην μου, ὡς ἂν ἠδύνατο νὰ αὐξήσῃ ἢ ὡς νὰ εἶγεν
ἀνάγκην αὐτῶν διὰ ν' αὐξήσῃ. Ἡξεύρεις τί μοῦ ἐνθυμίζου-
σι οἱ λατρευταὶ αὐτοὶ τῶν ἀναμνήσεων; Τοὺς φανατικούς καὶ
ἀμαθεῖς ἐκείνους χριστιανούς, οἵτινες ἔχουν ἀνάγκην ὀλο-
κλήρου εἰκονοστασίου καὶ λειψαναποθήκης πλουσίας διὰ νὰ
λατρεύσωσι τὸν Θεὸν των . . .

ΕΛΠ. Σιωπῆ, καυμένη, νὰ μὴν σ' ἀκούσῃ ἡ μητέρα! ...
Ἄρῃσε τὴν εὐγλωττίαν καὶ εἰπέ μου σ' ἀρέσει τὸ
φόρεμά μου;

ΠΕΤΡ. Ἄν μ' ἀρέσει; Δὲν σοῦ εἶπα πῶς ὁμοιάζει μὲ
θαλάσσαν; Γνωρίζεις πολὺ καλὰ ὅτι τρελλαίνομαι διὰ
τὴν θαλάσσαν καὶ δὲν. . . .

ΕΛΠ. Σσσσσσσσ. . . Πάλιν λόγον θὰ ἐκφωνήσῃς; Τί
ὄργη! . . Τέτοιχα εὐγλωττία σήμερα! . . Μὴν ἤπιες μύρα;

ΠΕΤΡ. Μόνον δύο ποτήρια.

ΕΛΠ. Τί γούστο κι' αὐτό! Κίνα ἔς τὰ καλὰ καθούνα.

ΠΕΤΡ. Ἄ ὅλα κι' ὅλα, μὰ τὴν ξανθὴ μου νὰ μὴ τὴν
πειράζῃς.

ΕΛΠ. Μὰ ἐσὺ δὲν ἀγαπᾷς τῆς ξανθαῖς.

ΠΕΤΡ. Διὰ τὴν μύραν κἀνω ἐξάρεσιν. . . εἶνε ἡ μόνη
ἐξυπνὴ ξανθὴ.

ΕΛΠ. (μετὰ μικρὰν σιωπὴν) Ἦθελα νὰ σοῦ ζητήσω
μῖαν χάριν, ἀλλὰ . . .

ΠΕΤΡ. Ἄλλὰ . . .

ΕΛΗ. Ἄλλὰ δὲν θέλω νὰ τὴν ζητήσω . . . Εὐρέ την.

ΠΕΤΡ. Νὰ τὴν εὐρω ; . . . νὰ τὴν εὐρω ; . . . Ἄ ! . . . νὰ φύγω . . . (ἐγείρεται).

ΕΛΗ. Ὅχι ! Ὅχι ! Ἰσα Ἰσα νὰ μείνης πρέπει γι' αὐτό.

ΠΕΤΡ. (ὄρατος) Νὰ σὲ φιλήσω ! . .

ΕΛΗ. Τί ; . . . Αὐθάδη ! . . . Τολμᾶς ; . .

ΠΕΤΡ. Τότε . . . νὰ σοῦ φέρω ἄνθη.

ΕΛΗ. Κάτι περισσότερο.

ΠΕΤΡ. Ἐνόησα . . . Καρκαμέλες ἀμερικανικαὶς θέλεις ;

ΕΛΗ. Κάτι περισσότερο.

ΠΕΤΡ. Περισσότερον ; . . . Τί ; . . . Ἄ ! . . . μήπως θέλεις νὰ κάμω μίαν τούμπαν εἰς τὸ πάτωμα ;

ΕΛΗ. Οὐφ ! μ' ἐπληξες ! . . . Κάτι περισσότερο ἀκόμη.

ΠΕΤΡ. Μήπως σοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ πηδήσω ἀπὸ τὸ παράθυρον ; Λυποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ εἶνε ὑψηλόν.

ΕΛΗ. Αὐτὴ ἡ μπύρα μ' ὄλον της τὸ πνεῦμα σ' ἐξεκούτανε σήμερα.

ΠΕΤΡ. Αὐτὸ συμβαίνει πάντοτε ἢ ἐξυπνες μὰς κουταίνου.

ΕΛΗ. (χειροκροτοῦσα) Bravo ! Bis ! πρώτη εὐρύα, ποῦ εἶπες σήμερα. Ἀρχισες τώρα νὰ ξυπναίνης ! Μήπως ἐπαυσεν ἡ ἐνέργεια τῆς μπύρας καὶ ἀρχισεν ἡ δίκη μου ; Μήπως ὅπως ἢ ἐξυπνες σὰς κουταίνου, ἢ κουταὶς σὰς ἔξυπναίνου ;

ΠΕΤΡ. (καγχάζων) Ὅχι ! κ' ἐκεῖναίς μὰς κουταίνου.

ΕΛΗ. Καὶ ποιαις λαιπὸν σὰς ξυπναίνου ;

ΠΕΤΡ. Ἡ κου-το-πό-νη-ρα-ς.

ΕΛΗ. (ὡς ὀργισθεῖσα) Καὶ εἶμαι κουτοπόνηρη ἐγὼ αἱ ;

ΠΕΤΡ. Ὡς καστανή ! . . .

ΕΛΗ. Νὰ χαθῆς ! . . .

ΠΕΤΡ. Πολὺ καλὰ, νὰ χαθῶ μὰ ὅταν χαθῶ πῶς θὰ σοῦ κάμω τὴν χάριν ποῦ θέλεις ;

ΕΛΗ. Ἀλήθεια ! . . . Μὰ πῶς νὰ κάμω ; Νὰ σοῦ τὴν πῶ δὲν θέλω, νὰ τὴν εὐρῆς δὲν μπορεῖς . . .

ΠΕΤΡ. Νὰ μοῦ τὴν γράψης . . .

ΕΛΗ. Μπᾶ, ἐσὺ ἐγίνεις μεγαλοφυῆς, ἀδελφε ! Μὰ κῦτταξε νὰ μὴ μὲ περιγελάσης, ὅπως περιγελάς ὅλα τὰ γραμματάκια τῶν γυναικῶν.

ΠΕΤΡ. Φθάνει νὰ μὴ γράψης : ἀγγελέ μου.

ΕΛΗ. Οὐμ ! . . . ὑποκείμενο . . . Ὅταν νὰ σοῦ νοστιμεύουνταν νὰ σοῦ τὸ γράψω . . . Ἄμ δέ ! . . .

Ἡ Ἑλληνικὴ εἰρήχεται καὶ ἐπανέρχεται φέρουσα μελανοδοχεῖον, κονδουλοφόρον, χάρτην καὶ φακέλλους, ἐνῶ ὁ Πέτρος πλησιάζων τὴν Ἐλίαν παρατηρεῖ τὸ κίνημά της. Ἡ Ἑλληνικὴ τερετίζουσα μουσικὸν ἤχον ἐκ τῶν λησιῶν κίθηται παρὰ μικρὰν τράπεζαν εἰς τὸ βάθος καὶ γράρει.

ΠΕΤΡ. Ξερούεις πῶς δὲν κεντᾶς ἄσχημα, Ἐλία ;

ΕΛΗ. Μπᾶ ; Ἀλήθεια ;

ΠΕΤΡ. Parole . . . (λαμβάνει τὸν ὑπόλοιπον Ῥαμπαγῶν καὶ κατασκευάζει πετεινὸν ἐνῶ συγχρόνως ὀμιλεῖ).

ΕΛΗ. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ ! (ἐγείρομένη ποιεῖ μικρὰν ὑπόκλισιν καὶ καθίεται πάλιν.)

ΠΕΤΡ. Μόνον ἐκεῖ εἶνε ὀλίγη ἀποτυχία, ὀλίγον στραβό . . .

ΕΛΗ. (γελοῦσα) Μὲ ξερορτῶνεσαι, λέω γῶ.

ΕΛΗ. Θὰ ἡσυχάσετε μωρὰ ; Δὲν μ' ἀφίνατε νὰ γράψω.
ΠΕΤΡ. Μήπως θὰ γράψης διακοίνωσιν ; . . . (Στῆναι ἐλαφρὰ τὸν πετεινὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Ἑλίξας χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσῃ.)

ΕΛΙΖ. (κὺπτει εἰς τὸ κέντημα τὴν κεφαλὴν καὶ ὁ πετεινὸς πίπτει εἰς τὰ γόνατά της) Τί τρελλός ! Ἔτσι θὰ ἦσαι καὶ ὅταν πανδρευθῆς ;

ΠΕΤΡ. Αἰωνίως ἔτσι.

ΕΛΙΖ. (παρτηρούσα τὸν πετεινὸν καὶ καγγάζουσα) Ἑλληνική ! τρομερὸν ἄνδρα θὰ πάρῃς, ξέρεи καὶ κάνει πετεινοὺς μὲ τσέπαις. Χὰ, χὰ, χὰ, πετεινοὺς μὲ τσέπαις ! δὲν εἶχα ξαναἰδεῖ.

ΠΕΤΡ. Ψάξε ταις τσέπαις του λίγο νὰ ἰδῆς !

ΕΛΙΕ. Ἐνα εἰκοσιπενταράκι . . . κί ἄλλο εἰκοσιπενταράκι ! . . . Γαμβρέ μου σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ δῶρον σου, τὸ ὅποιον θὰ μεταβάλλω εἰς ἓν παγωτὸν καὶ δύο σαβογιάρικα.

ΕΛΗ. Ἐτελείωσα !

ΠΕΤΡ. Δόξα σοι ὁ θεὸς (τὴν πλησιάζει).

ΕΛΗ. Μὴ ! μὴ ! Πήγαίνε νὰ καθήσῃς ἔς τὸν καναπέ· πρέπει νὰ τηρηθοῦν οἱ τύποι.

ΠΕΤΡ. Τὰ παιδιὰ πικίλει. (κάθεται εἰς τὸ ἀνάκλιτρον)

ΕΛΗ. Κυρὰ Μαρία ! . . . Κυρὰ Μαρία !

Εἶσι γὰρ ἡ κυρὰ Μαρία ἐνδομασία μαγερίστῃς ἡλικίᾳ περὶ τὰ 50 ἑυτραφία ἐρικτὴ γλυκύτες καὶ σεμύτης εἰς τὴν φυσὴν γυναικῶν.

ΕΛΗ. Δόσε τὸ γράμμα αὐτὸ εἰς τὸν κύριον.

Ἡ κυρὰ Μαρία ὑπακούει καὶ ἐξίρχεται σταυροκοπούμενη, γελῶντων τῶν λοιπῶν.

ΠΕΤΡ. (Ἀπεσφραγίζει τὸν φάκελλον καὶ ἀναγινώσκει) Ἡθελα, ἤθελα, ἤθελα . . . ἓνα ποιηματάκι εἰς τὸ φρέμα μου (γελῶν) αὐτὸ μοναχὰ καὶ δὲν μοῦ τὸ ἔλεγεσ τόσην ὥρα ; Πρόσμενε τὴν ἀπάντησιν τηλεγραφικῶς (ἐξάγει τεμάχιον χαρτοῦ ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ γράφει ἐπὶ τοῦ γόνατός του.) Τώρα δόσε μου Ἑλίξά τὴν ἄκρη μιᾶς κλωστής καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικήν τὴν ἄλλην ἄκρην.

ΕΛΙΖ. (μὲ φωνὴν ὑποκριτικὴν) Τὰ τσαμμένα τὰ πακίξά ! εἴλατε νανιά ; (δίδει μίαν κλωστήν ὡς εἶπεν ὁ Πέτρος.)

ΠΕΤΡ. (θέτει εἰς τὴν ἄκρη τὸ χαρτίον καὶ κρούει διὰ τοῦ ποδὸς τὸ πάτωμα) Τικ, τικ, τὰκ ! . . . Τράβα τὴν κλωστήν λοιπὸν, κύριε τηλεγραφητὰ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος !

ΕΛΗ. (ἔλκει τὴν κλωστήν καὶ ἀναγινώσκει εἰς τὸ χαρτίον μεγαλοφώνως) **Τηλεγράφημα.**

Θάλασσά μου ζηλεμένη, καί τι θὰ σοῦ ζητήσω:
'Απ' τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης εἰς τὰ πόδια μου λυγὼ
'Αφῆσε ἔς τὰ κόματά σου ὁ φτωχὸς νὰ κολυμπῆσω
Κί ἂν τὰ κόματα μὲ τάρουν, δὲν πειράζει, ἄς πνιγῶ.

(γελῶσα) πολὺ τραγικόν ! πνιξιμον ! . . . οὐρ !

ΦΩΝΗ (ἐξωθεν) Ὅριστε ἔς τὸ τραπέζι !

ΕΛΙΖ. Ἐφάξαμε.

Ὁ Πέτρος δίδει τὸν δεξιὸν βραχίονα εἰς τὴν Ἑλληνικήν, τὸν ἰσχυρότερον εἰς τὴν Ἑλίξαν καὶ εἰς χινοῦται μιτρώοντες καὶ οἱ τρεῖς σαρματωτικῶς ἐν ἑσπέρῳ !

ΜΕΡΟΣ Β΄.

ΕΝ ΤΩ ΓΑΜΩ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΕΤΡΟΣ σύζυγος τῆς
ΕΛΗΝΙΚΗΣ
ΕΙΡΗΝΗ ὑπέρθετος νέα

Ἐστιατόριον μετρίως ὑπερτιμημένον. Ἐπὶ δύο καθεδρῶν παραπλευρῶς τοῦ ἀνακλιντροῦ κίθηνται ἀρ' ἑνὸς ὁ Πέτρος καὶ ἀρ' ἑτέρου ἡ Ἐλληνική. Ὁ Πέτρος πίνει καφὸν καὶ κινεῖται περιβεβλημένος τὴν οἰκακὴν του ρόμπαν ἔχει γηράσει κατὰ πέντε ἔτη ῥίρει ἤδη πώγωνα μακρὸν καὶ ψαρρὸν. Ἡ Ἐλληνική ἀναγινώσκει σιωπηλῶς.

ΠΕΤΡΟΣ. (ταίνων τὴν χεῖρα ἵνα ἀρήσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ κενωθὲν κυμβίον τοῦ καφέ, ρίπτει αὐτὸ κατὰ γῆς).

ΕΛΛΗΝΙΚΗ. (ὀργίλως). Πάλιν! . . . εἶναι τὸ τρίτον αὐτό. Αἰωνίως ἀπρόσεκτος καὶ βρωμιάρης!

ΠΕΤΡ. (βῆχων). Ἐπνίγηκες πάλι σὲ μιὰ κουταλιὰ νερὸ καυμένη Ἐλληνική, σπουδαῖο κι' αὐτό! . . .

ΕΛΛΗ. Βέβαια τίποτε δὲν ἔχεις σπουδαῖον ἐσὺ, σπάζεις τὸ φλιτζάνι, λερώνεις τὸ πάτωμα, ὕστερα (μιμουμένη τὴν φωνὴν του) ἐπνίγηκες πάλι σὲ μιὰ κουταλιὰ νερὸ καυμένη Ἐλληνική, σπουδαῖο κι' αὐτό! (μὲ τὴν φυσικὴν τῆς φωνὴν,

ὀργίλως). Καὶ τί εἶναι τὸ σπουδαῖον, παρακκλῶ; Ἴσως ἡ Βουλή, τὸ καφενεῖον;

ΠΕΤΡ. Ἐκαστος ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐνδιαφέρεται περὶ τῶν πολιτικῶν τῆς πατρίδος του.

ΕΛΛΗ. Αὐτὰ σοῦ γάλασαν τὸ μυκλὸ! Ἐκαστος ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὸ σπίτι του πρὸ πάντων.

ΠΕΤΡ. Ναι, νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὸ σπίτι του, ἀλλὰ δὲν ὀρεῖται ν' ἀναγκάσεται καὶ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ σπιτιοῦ του, αὐτὰ εἶναι τῆς γυναικὸς δουλειά.

ΕΛΛΗ. Ὡραία, λαμπρά, περίφημα. Ὁ κύριος βέβαια θέλει νὰ ἦναι ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν! . . . Γιὰ τὸ σπίτι μέσκα νὰ μὴ τὸν μέλη καθόλου! Προχθὲς ἦτο τὸ παιδί ἄρρωστον τὴν νύκτα, μὴτ' ἐσηκώθηκες καθόλου ἀπὸ τὸ κρεββατάκι σου καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους εἶδα πῶς εἶναι ἀνάγκη νὰ φέρωμε τὸ γιατρὸ, μόλις μὲ τὰ παρακκάλια καὶ ταῖς σπρωξιῖς κατώρθωσα νὰ σὲ στεῖλω καὶ πάλιν ὄλην τὴν ἄλλη ἡμέρα εἶχες κἄτι μούτρα δέκα ὀκάδες.

ΠΕΤΡ. Γιατί ἐκρύωσα τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ, ὅτι δὲν εἶμαι συνειθισμένος νὰ ἐκτίθεμαι. . .

ΕΛΛΗ. Νὰ μὴν ὑπανδρευθῆς λοιπόν, ἀροῦ ἡ ὑγεία σου δὲν εἶναι καλή.

ΠΕΤΡ. Ἐσὺ μ' ἐζήτησες!

ΕΛΛΗ. Ὅχι νὰ μὴ σ' ἐζήτησα ἐγώ; ἐξέχασες τὰ ποιήματα ποῦ μοῦκάμας (εἰρωνικῶς). Δὲν μοῦ κάνεις καὶ τώρα κανένα;

ΠΕΤΡ. Ἀλήθεια θὰ σοῦ γράψω ἓνα: *Π γρηὰ παράεση!*

ΕΛΛΗ. Οὐμ! . . . καθε λίγο καὶ λιγάκι αὐτὸ κοπανί-

Ζεις, έπρεπε νά έχης καμμιά άλλη γυναίκα, καύμενε, νά σου βάλῃ τὰ δυό ποδιάρια σ' ένα παπούτσι. Ειρήνη!

Εισέρχεται ἡ Ειρήνη, ἥτις εἰς νεύμα τῆς Ἑλπινίκης συλλέγει τὰ τεμάχια τοῦ κομβίου καὶ σπογγίζει τὸ πάτωμα, εἶτα ἐξέρχεται πάλιν.

ΠΕΤΡ. Καὶ τί διαβάζετε περκακλῶ;

ΕΛΗ. Ὅ,τι θέλω... τὴν Ἄμαρτωλῶν Σωτηρίαν!

ΠΕΤΡ. Καλὰ κάνεις· ἔχεις ἀνάγκη.

ΕΛΗ. Ἐγώ! (ἐγείρεται). Κύριε, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νά με ὑβρίζετε!

ΠΕΤΡ. Μὰ δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νά πῃ κ' ἓνα χωρατὸ ἐπὶ τέλους.

ΕΛΗ. Μάλιστα, χωρατὸ! ὦρατιο χωρατὸ!

Ἀκούεται κλαυθμηρίσμα παιδίου ἔξωθεν ἢ Ἑλπινίκη ἐξέρχεται σπύδουσα.

ΠΕΤΡ. Ἐλάφρωσα ἐπὶ τέλους. (τὸ κλαυθμηρίσμα ἐξακολουθεῖ). Ὠραία μουσική! Σεῖς ὄλοι, κύριοι νεανίαι, ξεψυχησμένοι γιὰ πανδρεῖά, καμαρωστέ με, ἂν ἀγαπάτε. Ἐχῶ πέντε ἔτη εἰς τὸν Μενδρεσέ. Μὴ γελάτε! ἀπ' ἔξω κ' ἐγὼ τὸν ἐνόμιζα τὸν γάμον ὠρατον. Οἰκογενειακὸς βίος, ἔλεγα, μὲ τὴν γυναίκα σου, μὲ τὰ παιδάκια σου· νά τὰ καθίζης εἰς τὰ γόνατά σου, νά σου τραβοῦν τὰ γένεια σου. Τὸ βράδυ ἤσυχα, ἤσυχα, κοντὰ ἔς τὴ φωτιά τὸν χειμῶνα, τὸ καλοκαίρι ἔς τὴν αὐλή μὲ τὴ σελήνη... Καὶ ὅμως (στεναρίζει).

Εἰσέρχεται ἡ Εἰρήνη φέρουσα στρώμα, σινδόνες καὶ κενάκια κτλ.

ΠΕΤΡ. Τ' εἶν' αὐτὰ;

ΕΙΡΗΝΗ. Ἡ κυρία εἶπε πῶς ἐπειδὴ τὸ παιδί δὲν ἤσυχαι· θὰ τὸ πάρῃ ἔς τὴν κάμαρά τῆς καὶ νά πλαγιαστέ ἐδῶ γιὰ μὴν σᾶς ἀνησυχῇ. (στρώνει κατὰ γῆς καὶ φεύγει).

ΠΕΤΡ. Ορίστε, κύριοι θιασῶται τοῦ συζυγικοῦ βίου, σᾶς χαρίζω τὸ στρώμά μου δι' ἀπόψε, ὅσοι θὰ ὑπηρετήσετε εἰς τὸν στρατὸν, ἐλάτε νά συνειθίσετε τὰ κόκκαλά σας ὀλίγον. (ἐξάγει νυκτικὸν σκουφον καὶ φορεῖ αὐτόν). Ἴδου τὸ συζυγικὸν κάλυμμα. Καὶ ὁ Θεὸς νά δώσῃ νά ἦναι τὸ παιδί καλὰ, γιὰτι δὲν τῶχει τίποτε ἢ κυρία νά με σηκῶσῃ τὰ μεσάνυκτα νά πάγω ἔς τὸν Ὀρφανίδη. Καλὴν νύκτα σας.

Ἀνοιγεί ἡ θύρα τοῦ βάλθους καὶ φαίνεται ἔντρομος ἡ Ἑλπινίκη προβάλλουσα τὴν κεφαλὴν.

ΕΛΗ. Ἐτοιμάζεσκα νά πλαγιασῆς, ἀναίσθητε, τρέξε ἔς τὸν γιατρό καὶ τὸ παιδί δὲν εἶναι καλὰ. (πλησιαίζει καὶ τὸν σύρει ἔξω).

ΠΕΤΡ. Οὐρ, πανδρεῖά! πανδρεῖά! Καλὸ ἑξημέρωμα τώρα!

Περὶ ἔθρομος.